

They felt that they were on the threshold of a great mystery, and Susie's heart began to beat fast. Arthur conducted his examination with the greatest method; he walked round each room carefully, looking for a door that might lead to a staircase; but there was no sign of one.

"What will you do if you can't find the way up?" asked Susie.

"I shall find the way up," he answered.

.....
"It must be here," he said.

Presently he gave a little laugh, for he saw that a small door was concealed by the woodwork. He pressed it where he thought there might be a spring, and it flew open. Their torch showed them a narrow wooden staircase. They walked up and found themselves in front of a door. Arthur tried it, but it was locked. He smiled grimly.

"Will you get back a little," he said.

He lifted his axe and swung it down upon the latch. The handle was shattered, but the lock did not yield. He shook his head. As he paused for a moment, and there was a complete silence, Susie distinctly heard a slight noise. She put her hand on Arthur's arm to call his attention to it, and with strained ears they listened. There was something alive on the other side of that door. They heard it curious sound: it was not that of a human voice, it was not the crying of an animal, it was extraordinary.

.....
"Good God, it's moving!"

Arthur put his hand on her arm quickly to quieten her and bent down with irresistible curiosity. They saw that it was a mass of flesh unlike that of any human being; and it pulsed regularly. The movement was quite distinct, up and down, like the delicate heaving of a woman's breast when she is asleep, Arthur touched the thing with one finger and it shrank slightly.

"It's quite warm," he said.

He turned it over, and it remained in the position in which he had placed it, as if there were neither top nor bottom to it. But they could see now, irregularly placed on one side, a few short hairs. They were just like human hairs.

"Is it alive?" whispered Susie, struck with horror and amazement.

"Yes!"

Arthur seemed fascinated. He could not take his eyes off the loathsome thing. He watched it slowly heave with even motion.

"What can it mean?" he asked.

He looked at Dr. Porhoët with pale and startled face. A thought was coming to him, but a thought so unnatural, extravagant, and terrible that he pushed it from him with a movement of both hands, as though it were a material thing. Then all

Úgy érezték, egy hatalmas rejtély küszöbén állnak, és Susie szíve hevesen kezdett verni. Arthur a vizsgálatát a legjobb módszerrel folytatta le, figyelmesen körbejárt minden egyes szobát, egy ajtót keresve, amely talán egy lépcsősorhoz vezetne, de sehol sem volt.

- Mit fogsz tenni, ha nem találsz meg a felfelé vezető utat? – kérdezte Susie.

- Meg kell találnom az utat – felelte.

.....
- Itt kell lennie – mondta.

Kisvártatva aprót nevetett, hiszen meglátott egy kis ajtót elrejtve famunkával. Megnyomta azt, ahol úgy vélte, lehet egy nyílás, és az kitárult. Gyertyáik megvilágították a keskeny, fa lépcsősort. Felsétáltak, és egy ajtó előtt találták magukat. Arthur megpróbálkozott vele, de be volt zárva. Komoran elmosolyodott.

- Hátrébb mennek egy kicsit? – mondta.

Megemelte a fejszóját, és lecsapott vele a kallantyúra. A kilincs összetört, de a zár nem engedett. A fejét csóválta. Ahogy egy pillanatra megállt, és teljes csend volt, Susie tisztán hallott egy halk hangot. Kezét Arthur karjára tette, hogy felhívja a figyelmét rá, és feszülten füleltek. Volt valami élő az ajtó túoldalán. Különös hangot hallottak: nem emberi hang volt, nem is állat üvöltése, ez különleges volt.

.....
- Jó Isten, ez mozog!

Arthur a nő karjára tette a kezét, hogy elcsendesítse őt, és leküzdhetetlen kíváncsisággal előrehajolt. Egy halom bőrt láttak, ami nem hasonlított az emberihez és egyenletesen lüktetett. A mozdulat elég jól látható, fel és le, akár a finom emelkedése a nő keblének, mikor alszik, Arthur megérintette a dolgot egy ujjal, és az enyhén összehúzódott.

- Ez elég meleg – mondta.

Fölfordította, és az ugyanolyan helyzetben maradt, ahogyan a férfi letette, mintha sem teteje, sem alja nem lenne. De most már láthatták, rendszertelenül az egyik oldalon, a kevés, rövid szőrt. Olyan volt, mint az emberi szőr.

- Ez él? – kérdezte Susie egyszerre rémülten és döbbenet.

- Igen!

Arthur elbűvöltnek látszott. Le sem tudta venni a szemét a visszataszító dologról. Figyelte, ahogy lassan hullámszik minden mozdulattal.

- Mit jelenthet? – kérdezte.

Dr. Phoetre nézett sápadt és döbönt arccal. Egy gondolata támadt, de ez annyira természetellenes, eltűzött és szörnyű gondolat volt, hogy eltaszította magától mindkét kezével, mintha az anyagi lenne. Aztán mindhárman megfordultak, mert újra hallották azt a vad hangot, ami előzőleg

three turned around abruptly with a start, for they heard again the wild gibbering which had first shocked their ears. In the wonder of this revolting object they had forgotten all the rest. The sound seemed extraordinarily near, and Susie drew back instinctively, for it appeared to come from her very side.

a fülüket sértette. Az undorító teremtmény ámulatában minden másról elfeledkeztek. A hang különösen közelinek tűnt, és Susie ösztönösen hátrahúzódott, hiszen úgy tűnt, az ő oldaláról jött.

(Mészáros Regina 9.A)

